

שאלות ותמיהות על רבני ישראל מה יענו ליום הדין והתוכחה!!!

חלק ב

אור הזוהר 493 ★ כסלו תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

ולא קיימא והכי אתדנת בכל יומא נהירת ולא נהירת ואע"ג דעובדין טבין אית לה בגין דלית אגרא בהואו עלמא כאינון דמשתדלי בחכמתא לאסתכלא ביקרא דמאריהון זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי דכתיב "אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה" (משלי ג) יעו"ש. ולא די בעונש זה אלא צריך לחזור, ולבוא בגלגול כמה פעמים ולסבול צער עוה"ז וצער המיתה רח"ל ויש ספק בזה אולי יזכה בנשמתו גוף השני שבו יקיים זאת המצוה כי אין מספיק לו לבוא בסוד העיבור, כמבואר בתחלת שער המצות, עיי"ש. עוד מביא שם בהקדמתו ומראה באצבע איך שכל הצרות באים רק על ידי שלא עסקו בספרי הזוהר ובחכמת הקבלה וכתב שבעירינו בגדאד יע"א היו לנו שנים כרובים זהב הסוככים על העיר מבית

לא די בעונש זה אלא צריך לחזור, ולבוא בגלגול כמה פעמים ולסבול צער

וכן בענין העונש המעוּתד לאותם שאינם עוסקים ברזי תורה רח"ל אשר בזוהר פקודי (דף רמ"ז ע"ב): וז"ל האי חיותא יופיאל שמיה ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא (כי יופיאל בני קבלה*) לכל אינון מפתחון דחכמתא קיימין ביה וכו' האי חיותא קדישא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק הכי יהבו ליה אגרא, ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק דחי לה לבר ולא עיילא. וקיימא מלבר ההוא היכלא בכסיפי וכד נטלי גדפייהו אלין שרפים דתחותה (דהאי חיותא) כדין כלהו בטשי בגדפייהו ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת וקיימא

שנים בליל ו' ח' לחודש מנחם שנת המביט לארץ ותרע"ד נסע גם הוא למנוחות ועזב אותנו לאנחות. ובהסתלק גם ח"ר שמעון ז"ל אז כבה מהעיר גם שביב האחרון. יוס"ף אינינו ושמעון אינינו. והיתה עת צרה ליעקב צרה כמבכירה כי בליל כ' י"א מנחם אחרי פטירה ח"ר שמעון ז"ל בבקר השכם נדבקו מודעות אדומים מטעם המלך וגדוליו בכל השוקים ובכל המקומות ובתוך המודעות מצוייר חרב אדום לאות מלחמה ממלכה בממלכה. ממלכת קוסטנטינא בממלכת בריטניא. ותכף התחיל לקבץ את בחורי בני ישראל לצאת למלחמה להלחם עם בריטניא והיו מסייעין אותם מעיר לעיר וממדבר למדבר בהרים ובגבעות עד הגיעם עד מקום קשרי המלחמה, ומני אז והלאה מצאונו רבות רעות וצרות והיו הצרות דוחקות אז את אז כל אחת רוצה להקדים את פני חברתה ואין שעה בלא רעה ואין רגע בלא נגע, וגזרות קשות נתחדשים בכל יום נוסף על יום אתמול.

א. קבלה עם הכולל גימטריה קל"ח פתחי חכמה - חקל תפוחין קדישין, וזהו ביאור מחצדי חקלא.

ב. והנה בעירינו בגדאד יע"א היו לנו שנים כרובים זהב הסוככים על העיר מבית ומיחוץ והמה אשר היו לנו לחומה ולמחסה ביום זעם, הראשון בקודש צדיק יסוד עולם ח"ר יוסף חיים בן ח"ר אליהו בן ח"ר משה בן חיים זצוק"ל. ושני בקודש הרב הגאון ח"ר שמעון אהרן אבא בר אבא המכונה אגסי זצוק"ל.

המחבר ספר בני אהרן על ש' הגלגולים, אשר ב' צדיקים אלו הם לבדם היו נמצאים בעירינו שרוב עסקם היה בע"ח ובשמונה שערים כל א' וא' הוא עוסק לבדו בחדר משכיתו בפ"ע, והמה בזכותם וצדקתם היו מגינים על העיר זה מפה וזה מפה, אפס כשגמרו העונות ונלקח ארון האלהים ח"ר יוסף חיים ז"ל בשנת התרס"ט ב"ג אלול התחילה העיר להיות צולעת מהלכת על רגל אתת והתחילו הצרות לבוא כי אחרי קבורתו נלקחו בחורי ישראל לעבודת הצבא למלך ישמעאל ללמדם סדר המלחמה והיו כל העם מיללים ובוכים, והיינו מתנחמים בח"ר שמעון אהרן זצ"ל וכל העם ענו אחריו עוד לא אבדה תקותנו כי הוא יכול למלא מקום הרב ח"ר יוסף חיים זלה"ה אך לא כאשר דמינו כן היתה כי מעשה שטן הצליח וגם באותו צדיק פגעה מדה"ד כי אחרי חמשה

גם מן השמים נלחמו כי בליל ג' י"ג כסליו שנת איכה תרע"ה צפו מי נהר חדקל מרוב הגשמים ופרצו גדרי הנהר ושטפו ועברו תוך העיר בעוד היותינו ישינים על מטותינו בלילה וגאו המים מי שתו ותהי צעקה גדולה בתוך העיר אשר כמוה לא נהיתה רק בזמן יציאת מצרים. וכל אנשי העיר עם מעמסיהם שעל כתפיהם ועם בניהם

וכתבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודע שכמה צרות, רבות ורעות גורמים לעולם בהתירשם מעסק רזי התורה

וכתבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודע שכמה צרות, רבות ורעות גורמים לעולם בהתירשם מעסק רזי התורה כמ"ש בתיקונים הנז"ל דגרים עניותא ואורך גלותא וכו'. וקוצר גלות השכינה וקוצר צרת ישראל וקוצר גלגולם הכל הוא תלוי בצאורם על שיש בידם יכולת לעסוק בחכמת האמת ואינם רוצים למעט משיעור לימודם הקבוע להם ולהניח פנאי לעסוק ברזי תורה וסודותיה והוא רחום יכפר בעדם.

ויקח מפירות עץ החיים ואכל וחי לעולם

ולכן עלה בדעתי כי מדי עברי בלימוד עץ החיים אעשה פירוש פשוט וקצר המובן בדמיון פי' רש"י ז"ל כי אולי שע"י סולם זה ישתוקק האדם לעלות עליו ויקח מפירות עץ החיים ואכל וחי לעולם. ואעפ"י שכבר התחלתי בלימוד ע"ח משנת התרמ"ב בהיותי בן כ"ד שנים וגם כבר זכני האל ית"ש לחבר פי' קטן על אד"ר ואד"ז הנקרא יין הרקח. הנה אח"כ משכתי עצמי מהלימוד מסיבת צרות הזמן אשר סבבוני. ולכן הוכרחתי בשנת תרע"ה הנזכר לחזור ולהתחיל מתחילת ע"ח כדי ללמוד על הסדר ולעשות עליו פירוש כפי מה שחנני ה' ית"ש. ובתוך הפירוש הבלעתי איזה תרוצים לקושיות המסתעפים מדברי הרב ז"ל ממקומות אחרים. גם לא אצא מענין הסוגיית ההיא לענין אחר רק אפרש הפרק ההוא כפי פשוטו לבד כאלו אין בע"ח רק הפרק ההוא בלבד כדי שלא יתבלבל המעיין ויכבדו עליו דברי הרב ז"ל כי בלא ספק אפי' הרש"ש ז"ל עצמי בתחלת לימודו בע"ח הוא היה לומד דברי הרב ז"ל כפשוטן בלבד עד שזיכהו ה' אח"כ והיה עומד על אמתותן של דבריו. ולכן אין לתמוה אם אפרש בכמה מקומות כפשט דברי הפרק ההוא ואניח את כבוד דברי הרש"ש ז"ל במקומו, כי לא כתבתי פי' זה כ"א למתחילים בלימוד ע"ח ולא לחכמים שכבר מלאו כריסם מחמת האמת, גם כל ענין הנצרך עליו איזה הקדמה מע"ח או משמונה שערים ומבו"ש העתקנו אותה ההקדמה המצטרפת לאותו הענין כדי שלא יצטרך המעיין לטרוח וללמוד כל אותו פרק עד שימלא מבוקשו ומובטחני בה' שע"כ יוכל כל אדם ללמוד בזמן קצר כל עה"ח. ואם יגמור ה' בעדי להעלותו על משבח הדפיס אדפיס עמו ע"ח עצמו עם פי' הרש"ש והריפ"ש ז"ל. גם נציג שטר הכללים בסוף ע"א ולא בתחלתו כי כן הוא מסודר בע"ח כת"י דשנת ע"ת. וכן הוא מסודר בפי' הרב שפת אמת. וכן הוא מהראוי כי אחד שילמוד האדם כל ע"ח עד גמירא ראוי ללמוד ש' הכללים ולא בתחלת לימודו. [אמנם בעוה"ר הן תוחלתי נכאבה כי לא השיגה ידי מדי הכסף הנצרך להוצאת הדפוס כי כבד הוא ממני וקראתי לאחינו בני" המתנדבים בעם אולי יחזיקו בידי להוציא מחשבותי לפועל ואין עונה ואין קשב. ולא מצאתי עוזר לי אפי' לשליש ולרביע להוצאה כ"א טפין טפין ממקצת בני עמינו אשר נדבה רוחם אותם. ישלם להם ה' כפעולם הטוב אכ"ר. עד שבהמשך ג' שנים ויותר נצטרפו אותן הטפין ונענו לשיעור עשירית ההוצאה בלבד. ועל כן אחלתי ואירא פן יהיה יגיעי לריק ח"ו. לכן נמלכתי עם אהובי ומיודעי והסכימו להדפיס את הפירוש לבדו בפ"ע עם אשר עיי"כ נפסיד את ההגהות אשר הגהתי את עה"ח ואת פירוש הריפ"ש ז"ל מכמה טעיות שנפלו בהם. ולכן חלתי היא ממע' המדפיסים הי"ו שלא ידפיסו את ספרי בפ"ע כ"א עם חיבור עה"ח ועם פירוש הריפ"ש ביחד. גם יעשו הציונים שעל פירוש הריפ"ש בסדר האבג"ד הו"ה בהמשך אחד מראש הפרק עד סופו כל פרק ופרק בפ"ע. ולא כמו שקלקלו מדפיסים הא' אשר הדפיסו את ספר ע"ח עם פי' הנ"ובי והריפ"ש שעשו ציונים שעל פי' הריפ"ש אבג"ד בעמוד הראשון של הדף.

ובנותיהם הקטנים שנושאים אותם על זרועותם היו בורחים ונסים בתוך העיר ממקום הנמוך למקום הגבוה כי אין דרך לצאת מן העיר כי המים הקיפו כל העיר מכל צד יותר רחוק ממלא עיניו של אדם, וגבהו המים והפילו גליהם שליש העיר וכמה בני אדם שלא קדמו לברוח היו בתיהם קבריהם רח"ל. ואח"כ בא דבר לא תקום פעמים צרה, גם נתמלא אויר הרקיע פרעושים ונלוה עמהם מכת בצורת ויוקר השערים. גם אנשי הצבא לא הצליחו במלחמה והיו אנשי חרב הרוגי מלחמה ונשארו נשיהם אלמנות ובניהם יתומים, עד שראה ה' את לחץ עמו ישראל וינחם על הרעה ונלכדה בבל בליל א' י"ז אדר שנת עזר"ת ביד סגן המלחמה של בריטניא הנקרא מוך ובכח אונס כבו את שריפת העיר אשר הציתו בה אנשי חיל של קוצטנטניא בעת צאתם מהעיר, גם שאר בני ישמעאל הנשארים בעיר שברו את חניות היהודים ובזאו איש לו עד שלא השאירו כלום ואפי' הדלתות של החניות עקרו ולקחום והיה דעתם לחזור אח"כ ולבזו גם את הבתים ולשכב את הנשים. ות"ל שלא הפיק את זממם כי בהכנס האויב נחה שקטה כל העיר ונפשינו כצפור נמלטה מפח יוקשים. גם בתחילת קבוץ בחורי ישראל לצאת למלחמה הצילנו ה' ע"י חכמות ותחבולות טבעית אשר נתן אלהים בלבינו לעשות ממחבואות בעובי הכותל ושם נסתרו ב' בני והם שמעון ז"ל (שנפטר אח"כ בשנת תרצ"ב יום ג' ה' שבט) ועובדיה הי"ו מרגשת פועלי און שהיו מקששים את הבתים ולא אירע לנו דבר רע. וברוך שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. ואתה קורא נעים הבט נא וראה למה מצאתנו כל זאת תכף ומיד בזמן סילוקם של ב' צדיקים הנזכר אם לא להודיע לנו שזכות חכמת האמת שהיו עוסקים בה הם אשר היו עומדים למגן וצנה נגד מידת הדין ובעוצם כחם ואונם היו דוחים את הגזרות מה שלא היה יכול לעמוד נגד מדה"ד זכות כמה צדיקים וחסידיים העוסקים בחיצוניות התורה שבאותו הדור.

החלום הנורא, שרק בזכות הזוהר אוכל להציל את כל העיר - ומה שקרה אחר כך

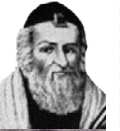
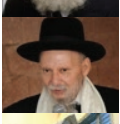
ואעידה לי עדות נאמנה ע"ז כי בתוך ז' ימי האבלות של ח"ר שמעון ז"ל בא אלי זקן א' כמה"ר צאלח שלום משה יעקב שינא הי"ו (ה"ו) ואמר לי שראה אתמול חלום מבהיל אמנם לא רצה להגיד לו מה ראה בחלום בשום אופן רק זו אמר כי אמרו לו בחלום שהסכימו בעולם העליון עליך (עלי אני הכותב) להיות ממלא מקום ח"ר שמעון נ"ע וצריך להשתדל בכל עוז לטובת העיר הזאת. ואותה המחשבה אשר עלתה על לבך על משכבך בליל אתמול ללמוד בספרי ח"ר שמעון נ"ע צריך להשתדל לקיימה בפועל בלא עיכוב כלל. ואם תתרשל ידוע תדע שכל אנשי העיר יהיו בסכנה גדולה. עד כאן היו דברי הזקן צאלח שלום הנז"ל.

אחר עבור ג' שעות חזר ובא אלי ועמד בפתח החצר כמבולבל וצעק עלי קום לך

ואחר עבור ג' שעות חזר ובא אלי ועמד בפתח החצר כמבולבל וצעק עלי קום לך במהרה לבית ח"ר שמעון נ"ע וקח לך משם ספר הנצרך עליך כי לא דבר רק הוא אשר דברתי עליך, עד כאן היו דבריו עמי ותיכף חזר לדרכו.

ידעתי את כוונת החלום שירמזון על לימוד עץ חיים

ואני הדל ידעתי את כוונת החלום שירמזון על לימוד עץ חיים הנזכר. ותכף אחר הסוכות בתחלת שנת התרע"ה אזרתי כגבר חלצי והתחלתי ללמוד בע"ח בשקידה גדולה והיה לי הלילה ללימוד והיום לתפילה ולצעקה ולצאת על קברי הצדיקים ולסליחות ולתעניות עם הציבור ולעמוד בכל יום התהלים עם ז' כורתי ברית ולהרבות בצדקות מפני הצרות אשר סבבוני.

ומיחוץ והמה אשר היו לנו לחומה ולמחסה ביום זעם, הראשון בקודש צדיק יסוד עולם ח"ר יוסף חיים בן ח"ר אליהו בן ח"ר משה בן חיים זצוק"ל. ושני בקודש הרב הגאון ח"ר שמעון אהרן אבא בר אבא המכונה אגסי זצוק"ל.

הרי רואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלימוד בספר הזוה"ק מובטח לנו שנזכה וניגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

הרמח"ל הקדוש זי"ע נתב בספרו שנמה מאות שנים מאז חורבן הבית מחנה הקדוש ברוך הוא לעם ישראל מתי יפקחו עיניהם ויעסקו בלימוד חכמת הזוהר הקדוש.

ד. חובת כל ישראל לעסוק בסודות התורה כי לכך נברא כל העולם כולו וזה רצונו ית' ויתעלה שיהיו ישראל כמלאכי הש"ת [ומי שאינו עושה כן הרי הוא ח"ו כפוי טובה רח"ל].

מה מלמדת חכמת האמת

וזל"ק: כתיב "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל וגו' כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי" (ירמיהו ט, ב) מכאן ראייה, שהחכמה, שהקב"ה בוחר בה, היא להשכיל ולדעת בו יתברך, מה (שא"א) [שאפשר] לדעת. ולא אמר "השכל וידוע את מצותי", "את דברי", שאז היה מורה שדי לדעת המצוות, וסדר עשייתן בכל פרטיהם. אלא "השכל וידוע אותי". אם כן הוא רוצה דוקא שיתעסקו בני האדם לדעת את תפארת גדולתו. וכל שאר חכמה נאמר בה "אל יתהלל חכם בחכמתו".

הפילוסופים אומרים, שצריך ללכת אחרי החקירה והחכמות החיצוניות, לדעת מהן יקר הבורא, כי מן המצוות אין נראה כלל שום תפארת וגדולה, ולא שום חכמה. ומפני זה הלכו אחרי ההבל של חכמות האומות. אך שקר נסכם ודאי, כי התורה בפירוש צותה "והגית בו יומם ולילה" (יהושע א, ח). ואם היום והלילה משועבדים שניהם ללמוד התורה – אין עוד זמן נשאר לשאר חכמות. והרי בהדיא נאמר: "לא ימוש ספר התורה מפ"ך" וגו' (שם). אם כן לא זו הדרך ודאי, וחלילה לזרע קודש, להתפתות בשוא נתעה כזה.

אבל עדיין צריכין אנו למודעי – איזה הדרך נלך לראות בוראנו ית"ש. כי זה האמת, שמן המצוות לבד לא יצא זה. אין זה כי אם בתורה עצמה, החלק אשר הוא באמת מודיע גדולתו ית"ש, וסוד מעשיו הנפלאים, כי אז יודעים אותו באמת. והעיקר, כי הקב"ה הבדיל לו לעם סגולה – ישראל, דכתיב "והייתם לי סגולה מכל העמים", "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות ט ה-ו). וזה השורש הגדול, שכאן עומד סוד האמונה באמת: שבשעה שהקב"ה בחר בישראל, הבדילם לגמרי מכל גויי הארץ. ורצה לעשות אותם קדושים בקדושתו ממש.

והוא הענין שאמרו רז"ל (תהלים עז, ד): "אלקים בקדש דרכך" – הוא קודש הילוכו בקדושה, דיבורו בקדושה וכו' (ירושלמי ברכות פ"ט ה"א). והיינו כי הקב"ה הוא מקור הקדושה, כל עניניו אינם אלא ענינים של קדושה. וכן כל ישראל להיות קדושים בקדושה הזאת, צריך שכל עניניהם ופעולותיהם, יהיו הכל עניני קדושה ממש. והיינו כי אין די שיהיו עניניהם ענינים גשמיים, ככל שאר האדם, אף על פי שיהיו בהן מצוות שצריך לשמור אותם. זה אינו מספיק לעשותם עם קדוש ממש, כמלאכי השרת. שהקב"ה רוצה אותם למטה, כמלאכי השרת למעלה, כי מלאכי השרת אינם על דרך זה – שיהיו פעולותיהם פעולות חומריות, אלא שקשרי מצוות רביעי עליהו, אלא כולם קדושים וכל מעשיהם קדוש.

כן ראוי שיהיו ישראל למטה באמת. והיינו כי כמו שהקב"ה אינו פונה ביחוד אלא לישראל, כך ישראל אין להם להיות פונים אלא להקב"ה. וזהו "אני לדודי ודודי לי" (שה"ש ו, ג), "אני לדודי ועלי תשוקתו" (שה"ש ז, יא), ולהיות כל מעשיהם על דרך זה. והוא ענין "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג, ו). ואף על פי שגם הפסוק יש לפרש אותו – שדי להיות מכוון לשם שמים, דהיינו שיאכל כדי שיחיה ויעבוד את ה', וכן על דרך זה [שאר המעשים]. אין זה עיקרו! אבל להיות כל המעשים ממש דברי קדושה, ואז ישארו ישראל מובדלים לגמרי מן כל שאר האומות, בלי סרך כלל. אלא שאר האומות – אנשים, וישראל – כמלאכי השרת.

נל הנריאה נולה לא נבראת אלא בשביל זה

על כן, עיקר מה שצריך האדם להיות משכיל, הוא ענין קדושתו יתברך המתפשטת בעולמו, ומה שישראל נתקדשו בה – מה ענין הקדושה הזאת, ומה הם דרכיה, ואיך מתפשטת, ואיך מזדמנים לקראתה להתקדש בה כראוי. ומי שיראה זה, יראה באמת איך כל הבריאה כולה לא נבראת אלא בשביל זה. והיינו "בראשית – בשביל ישראל שנקראו ראשית" (ויק"ר לו, ד). ויראה בהדיא כי כל העולם לא נברא אלא לפי שנתאוה הקב"ה להשרות קדושתו על ישראל, וכמה הכנות גדולות הכין לענין זה. כי ודאי שצריך שישראל יהיו ראויים לה, ואינם ראויים לה אלא אם כן ישמרו כל התורה והמצוות בכל דקדוקיהם ופרטותיהם, ומשמרת למשמרת שלה בכל חומרותיה, כי בזה תלוי הכל.

אבל כמה דרכים הכין לזה הענין, וכמה גלגולים גדולים, בכמה חכמה עמוקה, בהיות צופה כל העתידות. ורצה לתת יצר הרע, לנסות בו בני האדם. ומפני שהיו עתידים לחטוא, זימן מתחילה כמה גלגולים גדולים, עד שבסוף הכל יתוקנו ישראל תיקון גמור. ותהיה קדושה זאת מתפשטת בהם לנצח נצחים. וזהו ענין האהבה הגדולה שבין הקב"ה וישראל. והנה מי שאינו יודע דברים אלה, נקרא שהוא הולך כעיוור

דברי השמ"ש ולא בתחלתו. גם דברי הרב ש"ש ז"ל ושאר ההגהות שהדפסום מחדש בפנימיות דברי השמ"ש ודברי הריפ"ש כנדפס בע"ח שעם הנו"ב"י הנזכר צריכים להסירם מהדפיס מכל וכל כי הם מבלבלים את המעיין.]]

ובע"ב של הדף חזרו כפלו האבג"ד וכאשר היה מזדמן לפניהם פרק א' המתחיל בע"א ומסתיים בע"ב היו עושים כ"פ ציוני אבג"ד בפרק אחד. גם ציוני התו"ח המובאים בהגהות השמ"ש ז"ל יזהרו המדפיסים להציגם בסוף

לזה לכל הזמנים, פירוש – לזמן העולם הזה, שהוא זמן העבודה. וכאן נפק חלוקי סדרים: לזמן שישראל זכאים – לזמן שישראל ראויים להיות על אדמתם, ולזמן שהם צריכים להיות בגלות, לזמן שראוי להאיר להם פניו, ולזמן שראוי להסתיר. ואף-על-פי-כן, אפילו בהסתר פנים – לקיים להם הקדושה. ואחר כך – לזמן קבלת שכרם, שהוא לעתיד לבא לנצח נצחים. נמצאת כל חכמת האמת עומדת רק על ענין זה, על ענין קדושתם של ישראל, איך שהקב"ה מתדבק בהם מקדושתו, ואיך שישראל יש להם לידבק בתשוקתם ועבודתם בקדושתו ית"ש, ואיך על זה עומדים כל עניני העולם, וכל הבריאה כולה, למאז היותה ועד עולמי עד. עכ"ל.

הגאולה העתידה לא תהיה עד שיזנו לתוספת הקדשה הזו

ואיתא בתנא דבי אליהו: אמר להם הקדוש ברוך לישראל: [בני, היו לפני קדושים], ואל תבהלו מיום הדין, שנאמר והייתם לי קדשים וגו' (ויקרא כ טו). מדברי אליהו הנביא זכור לטוב, לומדים שרק על ידי שיהיו ישראל קדושים יזכו להינצל מיום הדין וכאן בדברי הרמח"ל הקדוש זי"ע למדנו שעם ישראל יהיו קדושים רק על ידי לימוד הזוהר הקדוש.

וכן מבאר בשל"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז תגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים ב'בוא משיח, פי אז תמלא הארץ דעה בספתו, אשר זו תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגניניה ושבתם איש אל אחוזתו וכו', כדי שבזכותו יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאולה העתידה לא תהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה.

קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות ורחמנא ליצלן בעולם

בספר אור ישראל מירא דכ"א שכתב: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות ורחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, פי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

באפילה, כי אינו ידוע כלום על מה הוא חי, על מה מתקיים העולם, וכל שכן על מה עומד העולם כולו.

נל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל

ועל זה היו צועקים חז"ל "אוי להם לבריות שרואות ואינם יודעות מה ראות, עומדות ואינם יודעות על מה עומדות" (תגיגה יב, ע"ב). כי אין זה כבודו של מקום ב"ה, ולא שבחם של ישראל. הא למה זה דומה: למלך שאוהב אחד מעבדיו, ועושה בעבורו כמה דברים גדולים בעבור אהבתו, הייטב בעיניו שלא יהיה העבד ההוא שם בלבו לכל הדברים הרבים האלה, ולא ירצה אפילו דלעת מה עשה לו. כן הדבר הזה, כי באמת, כל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל. ואם ישראל אינם שמים לב לראות דבר גדול כזה, הייטב בעיני ה'?

זהו הטעם שרשב"י צווה כל כך על זה, וקורא לעוסקים בפשט התורה, שהם ישינים בתרדמה, כי אינם פוקחים עיניהם כלל לראות באהבה שהקב"ה אוהב אותם, כאילו הם ח"ו כפויי טובה אליו. ועוד, שאינם רואים ואינם יודעים דרך הקדושה כלל, ואת הדבקות בו יתברך. והרי התורה מצוה ואומר "ובו תדבק" (דברים י, כ). ואף על פי שפירשו על המתדבק בתלמודי חכם, אבל סוף סוף אין מקרא יוצא מידי פשוטו. והאמת, שצריכים ישראל לידבק בו ממש בדביקות גמור, לדעת דרכיו המיוחדים על פי קדושתו, וללכת בהם. והנה על כן אמרו: "שיר השירים – קדש קדשים" (שה"ש רבה, סוף הפתיחה). כי הוא מיוסד ממש על זה הענין, ומפרש האהבה הזאת, וכל ההשתדלות שמשדל הקב"ה להתדבק בקדושתו עם ישראל, שישראל צריכים להקביל כנגד זה תשוקה אליו יתברך, להתדבק בדביקות ממש.

והנה זה פרי הגלות בעו"ה, ששכחו ישראל את הדרך הזה, ונשארו ישינים, משוקעים בתרדמתם, ואין שמים לבב לזאת. אבל תורה חוגרת שק על צרתה. והנה אנחנו במחשכים כמתי עולם, כעורים ממש המגששים קיר. לישרים לא נאווה ללכת בדרך הזה, אלא אדרבא לפקוח עינים עיורות, ולראות אהבת ה', ולדעת הקדושה ודרכיה, להתקדש בה ממש.

והנה כל זה ענין חכמת האמת הקדושה, כי אינה אלא ביאור ענין הקדושה הזאת, דהיינו מה שרצה האדון ית"ש להשרות על בריותיו, והסדרים שסידר

